517

И той продължи да си подсвирква някогашната нечувана песенчица,като се мъчеше да налучка забравените думи.

Асен внезапно се обърна.

Остави рендето и се загледа в непознатия,който стоеше на прага на работилницата,заграден със стражи.Дежурният начелник се поклони и каза:

- Прощавай,царство ти!Този човек много напираше да те види.Познавал си го!

Асен се загледа с любопитство в непознатия с румено ,светло лице и снажна осанка. Русият перчем се пилееше безредно по челото му чак до сините като метличина очи,които го гледаха втренчено, с тревожна молба .Нещо много отдавнашно, ала сякаш било вчера ,блесна пред него.Също като този младеж някога той бе стоял така втренчено загледан в човека от когото зависеше да бъде спасен или да загине. И той плахо попълна:

- Данило...Брате...

С радостен вик непознатият се хвърли към него.Асен разгърна ръце. Притисна до гърдите си бежанеца.С пресекнати хлипания непознатият каза:

- Княз Данило е мой вуйчо,батюшка! Когато заминахте с дружината за България аз бях малък,но те помня!

Отново Иоан Асен се загледа в бежанеца който му напомняше толкова отдавна невиждани лица,братята Данило и Василко Романовичи, Феодора Романовна и всички други по-млади,все издънки от старата ветва на Владимир Мономах.Поеха плаща му,избелял и скъсан,меча, окачен за широкия колан.Отведоха го в палата,нагостиха го с храна и питие.Пристигна развълнуван севастократор Александър.Дотичаха боляри и войводи.Събра се Асеновата челяд.Всеки искаше да види русина, да чуе как говори на своя език,да разправи за земята си. Ала никой не смееше да зададе нито един въпрос за грозните събития,които бяха потресли целия свят.Тъй ясно личаха по лицето на княза Яков Светослав дирите